

הפיצה המזמרת

הפכה פיצה לשחקת

היא נראית בדיוק כמו פארודיה על פני ססיה של נהג משאית: היא התברכה ב"חזה הגדול ביותר בעולם" הששועים מאז גיין מנספילד; היא חובשת פאות-נוכר יות ענקיות, המשוות לה צורה של ספ-רית מסוג גימ"ל, שניפחה את שעה בכי וזן הפוך; גופה העגלגל מטפס על עקבים בגובה 12 סנטימטרים; חזאיותה קצרות; היא מגדירה את עצמה כ"הנפשה של סופ-גניה", דבר המעיד עליה שהיא אינה בלונדינית מטופשת כמו שהיא נראית, וכי לסופ-גניה הזאת יש חוש-הומור בריא. ולמרות שהיא מזכירה בהופעתה זנונת בעלת לב של זהב, היא מצהירה: "ליבי רחב יותר מן החזה שלי". דבר המעיד כי יש לה אישיות בדרגת ממדרגה ראשונה.

ואמנם, דולי פארטון נחשבת היום למיכ"ר-החזה הגדול ביותר של עולם-הבידור האמריקאי. בגיל 35, אחרי שהפכה למלכת הקאונטרי אנד ווסטרן (שירי בוקרים וכפר מן המערב), והוכיחה שהיא מלחינה ומבצעת מעולה בשטח זה, החל בנאשוויל וכלה ביפאן, פתחה הגברת דולי — רבקה פארטון בקאריירה חדשה: כוכבת-קולנוע. ואם לשפוט על-פי הופעתה בסרט מתשע עד חמש, הסרט הראשון שבו הופיעה ושהעמיד אותה בשורה אחת עם שחקניות מעולות כמו גיין פונדה וילי טומלין, הרי הדרך קורצת לגברת גם בשמיים הקולנועיים.

כשם להיטה הראשון, ביתי הישן בטנסי, הגיעה דולי מטנסי. בת רביעית למישפחה מרובת-ילדים, 12 אחים ואחיות, הורים נוצרים אדוקים. "עד היום איני עושה אף צעד אחד בלי להתפלל לאלוהים" היא אומרת בכנות. ואמנם, היא מאמינה ש"תפילותיה נשמעו אִי-שם למעלה. ועד שלא הגיע התסריט המתאים לרוחה, הסתפקה בשכר שועי של 350 אלף דולר בלאס וגאס.

זמרת-שחקנית דולי פארטון — החזה הגדול ביותר

בקשתה של גיין פונדה, שהחברה שלה הפיקה את הסרט. ואמנם, אין כמו דולי, הנראית כמו ה"מזכירה" בהא-הידיעה, כש"מתכוונים למזכירה שעבור הבוס היא מזכירה ועוד משהו. וזה בדיוק מה שהיא מצליחה להזים במיסגרת הסרט והיא עושה זאת בצורה יוצאת מן הכלל: היא מדמיינת כי מראה-העיניים מרמה וכי בדמיונה של דורה לי, אחת המזכירות המתנקמות בבוס השתלטן, יש יושר מוסרי וכבוד-עצמי. משום כך, היא טוענת, היא שלמה כל-כך עם התפקיד, כי הוא חוסף את דמותה בחייה הפרטיים: היא נשואה לקארל דין מזה 14 שנה, אחרי שהכירו במיכנס, כשאך הגיעה לנאשוויל, בסיימה את לימודיה. ובעוד הוא עוסק בריצוף אספלט, הרחק מעינה-הזרקורים, עושה דולי את דרכה לצמרת בלי יסורי-מצפון, "לעולם לא אבגוד בו, וגם אם יבגוד בי, לא תהיה זו עילה לגירושין. אני דוגלת ביושר מצד פוני, גם בפרטיות וגם במיקצוע: מעולם לא דרכתי על גוויות ולעולם לא אעשה כן."

אבל התפקיד בסרטו של ברוס גילברט, נכתב ע"י הבמאי קטין הינגס והתסריטאית פטרישיה רוניק בדיוק לפי מידותיה, לפי

דולי פארטון עם גיין פונדה ב"מתשע עד חמש" — והלב רחב יותר מן החזה

היום היא צועדת על רגליה שלה בלבד. בלי השותפים שהיו לה בזמרה במשך שנים רבות, אך אינה שוכחת את מקורותיה. בדעתה לכתוב מחזמר על ילדותה בטנסי, כשרק תתפנה מתפקידה הבא בקולנוע, כתיבוגו של כוכב מס' 1 של הכדור האמריקאי, ברט ריינולדס, בהסרטה המחזמר — הליט של השנה האחרונה בכרזת ווי, בית-הכושט הקטן והישן בטכסאס. שברה של הגברת: שני מיליון דולר.

כל-כך של רגישות, שיש כבר מדברים היום באמריקה על הופעתו של גיימס דין חדש. אנשים רגילים וזה כבר בכל מיני תארים, פרסים ועיטורים במישאלי סוף-השנה באמריקה, הוא מועמד לרשימה ארוכה של פרסי אוסקר, ומהמרים סבורים כי יש לו סיכוי להיות המנצח הגדול של השנה, בחלוקת פרסי האקדמיה לאמנות הקולנוע.

אחר. מרי טיילר מור — מי שנחשבה אחרי שנים ארוכות של תוכניות טלוויזיה שנשאו את שמה כאבטיפוס האמריקאית החביבה, השוכבה, הנחמדה, הסימפטית והחייכנית — מגלמת כאן דמות מפחידה, מרתקת ומורכבת ביותר של אם, שמקפידה את עצמה מפני כל התקפה מבחוץ, כדי שתדמיתה לא תיפגם. ואילו טים האטון, בנו של השחקן המנוח ג'ים האטון, מגלם את הבן הצעיר, שנותר בחיים, במידה רבה

רדפורד לומר שהוא אינו טירון, וזה כמובן בעבודה עם שחקנים. יותר מדי פעמים קיבל הדרכה מידי אחרים, כדי שלא יידע מה זו הדרכה טובה. אלא שמסתבר, כי הוא לא רק יודע מה זה, אלא גם איך להעניק את זה. לגבי דונאלד סאתרלנד, המגלם את אבי המישפחה בסרט, אין סיבה להתפלא — הוא אחד השחקנים האינטליגנטיים והמגוונים ביותר שיש היום בי אמריקה. ההפתעות באו דווקא מכיוון

שהוא מנסה לשוחח על הנושא בקול רם, הוא נחלק בחומה אטומה של שתיקת אשתו. היא, מצידה, מסתגרת לתוך חומרה וקפדנות. לכאורה אינה מזילה דימעה, מקשה-עורף ומטילה על מישפחתה את מרותה בכל הכוח, כאילו היא מפחדת שגילוי של רגשות עשוי למוטט את כל שיווי-המשקל העדין, שבו חיו עד אותו הרגע, ולהשוף את כל הליקויים שעמם אינה מסוגלת להתמודד. ואילו הבן הצעיר, שחש כאילו אשמה על שנותר בחיים כ"אשר אחיו הנעלה ממנו הלך לעולמו. מנסה למצוא לעצמו דרך חזרה אל האיוון הנפשי למרות העימותים הבלתי-פוסקים עם האם, ונסיגותיו הגששניים להשתלב בתוך החברה. ולצד כולם, פסיכיאטר יוצא-דופן, שמשא עצות, אבל יותר משהוא עוזר בפועל ללקוחותיו, הוא מסייע למועקת תם לצאת החוצה ולצוף על פני השטח.

המישפחה האמריקאית. רדפורד נטל את הסיפור הזה והפך אותו, תוך כדי שמירת מידה בלתי-רגילה של איפוק ושיי-

מנהל פסטיבל מוריץ דה-הארדן הפרסטידיה גדלה

מוש באמצעים מינוריים בלבד, לניתוח מרתק של המישפחה האמריקאית — אותה המישפחה שמתפקדת להפליא והכל טוב ויפה בתוכה, כל עוד שום דבר לא משבש את התוכניות שנקבעו מראש. אולם ברגע שהמסבר הראשון מכה, כל ארמונה-קל-פס מתמוטט, והפחד הנורא לעמוד בפני המציאות פוער תזימות בין בני המישפחה, שעד אז נראו כביני כולם כמישפחה המושלמת ביותר.

רדפורד נמנה על אותם במאים שמגיחים למצלמה שלהם לארוב מן הצד ולקלוט את השקנים בפעולה, מבלי לכפות את גופותיה עליהם. הוא מעדיף את הרגעים שבהם אין אומרים את מה שחושבים והשתיקה מקפידה את בני-האדם, על וידויים ארוכים ומסורבלים מדי, ובמקרה זה הוא נעזר להפליא בתסריטאי, אלון סארגנט, מי שסייע בעבר לידיו של רדפורד, פול ניומן, כשזה עשה את השפעת קרני הגאמה על ציפורני החתול.

אכן, יש דמיון מפליא בין שני כוכבים יפיתואר אלה, אליינישים, שכימעט יפים מדי בשביל לגלם דמויות מורכבות מדי על המסך, אבל ברגע שהם עוברים לצד השני של המצלמה, הם מגלים מידה עצומה כזאת של רגישות ויכולת רבה כלי-כך לחזור לנישמת גיבוריהם, שהיא פשוט מעוררת התפעלות. כאמור, במקרה זה, התסריט של סארגנט, שאינו אומר אף פעם יותר מדי, הוא לעזר רב. פרסים ועיטורים. בשטח אחד יכול